SUPLIMENTUL II

LA

NOUA REVISTĂ ROMÂNĂ

No. 8. 15 APRILIE 1900 VOL. I.

PAȘTELE

Miros de florĭ îmbătător,
Se 'nalță 'n amurgul serel
— E noaptea sfîntă a învierel —
Și clopotele'n limba lor
Vestesc în aer parfumat:
Cristos din morți a înviat!

În fața blîndului Isus
Se'nșiră popiĭ rînd pe rînd
Prelung și rar cădelnițînd...
Ah, cum se'naripează'n sus
Vibrarea lor de rugă plină:
Veniți de luați lumină..

...Mormintele cu drag sunt ninse
De floarea teilor bătrînĭ,
Și vrînd nevrînd așa te'nchinĭ
Pe buze de-ți tremură-un suspin
Cînd plin ți-e cerul doamne plin
De candele aprinse!...

DUMITRU ȚIMIRAȘ.

In vremurĭ.

Eram o fărîmă de copil.

Greoaie'ți par amintirile ce ți-le'nchegĭ din apusul copilăroaselor impresiunĭ.

Știu doară că pe la prînzul uneĭ zile de Maiŭ mă răsfățam pe covor de florĭ de vișin ... cînd plînsul mameĭ mă desprinse de la jocul meŭ sburdalnic.

«Ce aĭ mamă?...»

Iar mama, duioasa mamă, în melancolia durereĭ se lăsă a'șĭ goni plînsul și mă luă de mînă mîngîindu-mă ușor pe frunte.

Nu după multă vreme, cîte-șĭ treĭ cu bunica ne găseam la poarta cimitirulŭĭ.

Vîntul adia molatec.

La intrarea noastră, cîte-va mutre sinistre, deale groparilor răsleților printre grilajurĭ de morminte, cătară a ne privi cu interes.

Se desgropaŭ osemintele vechĭ din jurul bisericeĭ — mi-aduc aminte — și se transportaŭ maĭ la deal unde se dăduse loc pentru noul cimitir.

Multă lume dintre rubedeniile repausaților — cercaŭ mulțĭ a'șĭ recunoaște pe ceĭ înmormîntațĭ în partea loculŭĭ. Fetele bătrîne eraŭ în majoritate. Babe pe unde te întorceaĭ.

Jale și văicăreală pretutindeniĭ în cimitir.

Fiorul fricеĭ mă încleștase și nu mă maĭ deslipiam de scurteica bunichiĭ.

Păream a mă împiedeca de mine însumĭ.

Unde ne oprirăm, numaĭ oase. Oase de morțĭ. Oase putrede.

Icĭ colo cîte o căpățînă neîntreagă ce rînjea fixîndu-ne hidos prin sperioasele eĭ orbite.

Bunica începu a boci. Isonu i'l ținea mama. Eŭ, înțepenisem. Două picăturĭ de gheață, fără vrere 'mĭ lunecară de sub gene.

Toțĭ priveam spășițĭ ciolanele îngălbenite.

Bunica întrerupse pe unul din groparĭ care-o întrebase de'șĭ recunoaște mortul:

«Nu-ĭ domnule!... Răposatu, ăsta?!.. Doamne ferește!... Nu vezĭ soro?!...»

Și trecurăm la cea-l'altă grămadă de oase.

Soarele își ascunse fața după noriĭ ce se ridicaŭ a ploaie.

Eŭ nu maĭ deslipiam privirea după niște putrigaiurĭ de coșciuge.

Bunica iară începu a plînge. Mama nu'șĭ putuse ține'n frîŭ durerea. Plîngea înfundat.

Cînd începuiŭ și eŭ a boci pe tata-moșu, a trebuit să intervină dascălu, care se ținea scaiŭ

de bunica. Alt-fel tot rostogolindu-mă prin ţărînă era să cad în groapă.

Incepu să bată şi vîntul. Bunica tot răscolea ciolanele plîngînd.

«—Aş, soro!... asta nu-e dumnealuĭ... dumnealuĭ era om de mijloc... ui-te ce oase pocite... nu-ĭ dumnealuĭ drăguliţă!...

Eŭ rămăsesem pe urmă.

Pe cînd căutam a silabisi nişte slove vechĭ de pe cruce, aud un ţipăt.

Ridicaiŭ privirea, bunica leşinase; iar mama plîngea îmbărbătînd-o.

Cîte-va băbătiĭ, carĭ pe semne veniseră de ocazie, îşĭ storceaŭ şi ele plînsul, clătinînd capul şi încrucişîndu-şĭ braţele a spăsenie.

El e maică... Dumnealuĭ... răcni bunica.

Şi ridicînd un deget neputred, îl sărută cu lacrimile şiroiŭ curgîndu-ĭ:

«Inelu de logodnă, maică!»

Groparii îşĭ făcură din noŭ apariţia.

«—Luăm vin, cocoană?...»

Iar mama mă luă de braţ plîngînd şi arătîndu-mĭ sperioasele oseminte:

«— Ui-te bunică-tu!»...

Dem. Gh. Simionescu

PRINSOARE

Pe care-oĭ prinde-o s'o sărut,
Aşa ne-a fost prinsoarea,
Şi fuga toate aŭ început
Luând în lung cărarea.

Dar nu ştiŭ pentru ce pe rînd
Se 'mpedică într'una
Şi ostenesc aşa curînd
Ne mai fugind nicĭ una.

Eug. Ştefănescu.

ÎN SOMN

In casă-ĭ miros drag de viorele,
Imbălsămat cu 'mbătător iasmin...
Se 'nchid pleoapele iubiteĭ mele,
Un somn şiret o 'mbrăţişează lin...

Drăguţii-ĭ ochĭ, luceferĭ între stele,
Ascund duios al doruluĭ senin...
Visează... şi gropiţe mititele
Inviorează chipu'ĭ cristalin...
Ingenunchiat ascult... Inima-ĭ bate...
Sunt visurĭ dulcĭ ce-o amăgesc acum...
Pe faţă-ĭ văd ilusiĭ inspirate...
Şopteşte 'n vis, orĭ numaĭ mi se pare?..
«Iubite, iat'al fericirii drum..
Mă arde văpăiata-ţi sărutare».

Cluj. Ioan Scurtu

Censura la Paris.

Găsim în *Revue des revues*, un admirabil articol iscălit *Senator X*, articol relativ la pornografiile înspăimîntătoare carĭ se debutează pe scenile de varietăţĭ ale Parisuluĭ. Cu bucurie constatăm că se ridică din cînd în cînd şi în oraşul luminei — din nefericire pătat de putreziciunile morale pe carĭ le exportă în lumea întreagă — cîte o voce autorizată care înfierează insanităţile desgustătoare ale literaturiĭ comerciale. Reproducem părţile esenţiale ale acestuĭ articol:

Zilele acestea am fos curios de a trece în revistă diferitele spectacole ale Parisuluĭ pentru a mĭ da seamă ce este adevărat în criticile cu caracter grav aduse de publiciştiĭ noştrĭ, repertoriuluĭ teatrelor de *genre*, cabareturilor şi sălilor de concert.

In vre'o 15 serĭ de sigur că n'am văzut şi n'am auzit tot, dar m'am putut destul convinge, pentru a mă putea pronunţa asupra acesteĭ chestiunĭ a căreĭ importanţă se măreşte în momentul cînd străinĭĭ vor vizita locurile de plăcere.

Voiŭ rezuma în două vorbe sentimentul de care am fost coprins în urma acesteĭ excursiunĭ teatrale între marile bulevarde şi colina Montmartre: este un sentiment de desgust adînc.

.... Erĭ, în plin bulevard am auzit după un cuplet pornografic, insulte revoltătoare la adresa d-luĭ preşedinte al republiceĭ. Pare să fie un obiceiŭ în aceste teatre de a ridiculiza în mod sistematic regimul republican. Ştiŭ bine că directoriĭ sînt nişte simpli comercianţĭ! Eĭ ştiŭ că elementul conservator trebue să fie măgulit şi atras, căcĭ el cumpără cele maĭ bune lojĭ în micile teatre la modă. Sub toate guvernele, odinioară, ca şi azĭ oamenĭĭ de petrecere aŭ adorat reacţiunea, glumind cu răutate tot-deauna, cu spirit dacă puteaŭ, pe socoteala oamenilor de ştiinţă, a gînditorilor şi a liberalilor.

... In general conversaţiunile personagiilor se ţin în limbagiul femeilor perdute, înpestriţate

fiind cu fraze pe carĭ numaĭ bărbaţiĭ după ce aŭ băut şi aŭ închis uşile, îndrăsnesc să le exprime.

Dar dacă părăseştĭ teatrele pentru a urca dealul Montmartre, constaţĭ că cabareturile sînt aşezate din o sută în o sută de metri. (Urmează descrierea corupţieĭ şi nerușinăriĭ carĭ se afişează în sălile de spectacol).

.. Aceasta m'a făcut să mă gîndesc şi eŭ ca alţiĭ la cenzură!

Se ştie cum se face examinarea operilor prezentate direcţiuniĭ artelor frumoase. Teatrul saŭ cabaretul trimite două exemplare ale uneĭ opere. Opera este citită de inspectorĭ, e primită apoĭ în întregime saŭ aprobată cu îndreptărĭ. In acest din urmă caz autorul se înţelege de obiceiŭ uşor cu lectoriĭ ministeriuluĭ. Se îndreaptă părţile judecate ca scabroase saŭ periculoase dintr'un punct de vedere oare-care, apoĭ un censor asistă la o repetiţiune cu uşile închise. După această din urmă operaţiune, direcţiunea teatruluĭ intră în posesiunea unuĭ manuscript timbrat oficial, paraţat de directorul arteler frumoase şi permiţînd a se da reprezentaţiĭ publice.

Dar cine garantează că în timpul acestor representaţiunĭ pasagiile scabroase saŭ periculoase nu vor fi puse la loc?

Cine e însărcinat să supravegheze textele? Prefectura de poliţie.

Nu ceĭ patru censorĭ (eĭ înşişĭ o spun) pot să se asigure seara, de execuţia programuluĭ. Eĭ nu aŭ putere pentru aceasta!

Prefectura de poliţie la rîndul eĭ nu lipseşte de a-şĭ face datoria. Ea pune să se supravegheze spectacolele. Dar cum?

Prin controlorĭ, agenţĭ subalternĭ carĭ trimişĭ în misiune, se desfătează mai cu seamă la glumele... grosiere şi gustă în deosebĭ pasajele însemnate de censură. Aceştĭ servitorĭ, devotaţĭ de sigur, dar surmenaţĭ de alte ocupaţiunĭ, puţin deprinşĭ cu jocurile spirituluĭ, ascultă fără a fi jigniţĭ cele maĭ tarĭ glume de cazarmă. Nu încheie nicĭ odată proces verbal de cît cînd se petrece un fapt pozitiv, cum e de pildă cînd se caricaturizează un păzitor al păciĭ pe scenă. Atuncĭ desaprobă gluma şi directorul plăteşte o contravenţie. Dar cînd o femee se prezintă în costum indecent saŭ cînd personagiile vorbesc maĭ mult de cît necuviincios, controlorĭĭ aceştia se feresc de a interveni.

De ce, cînd cenzoriĭ sînt consideraţĭ ca utilĭ, nu li se dă o putere eficace? De ce nu li se dă sancţiunea hotărîrilor lor?

De ce censoriĭ n'ar deveni magistraţĭ cu jurămînt! Atuncĭ s'ar putea face asanarea atmosferiĭ morale, pe care orĭ-ce cetăţean onest — fără a fi puritan — o doreşte din toată inima.

... Popoarele universuluĭ se pregătesc să debarce la noĭ pentru a admira minunile arteĭ, ale industrieĭ şi ale ştiinţelor, dar şi pentru a aprecia *de visu* modul de viaţă din nobilul nostru oraş aşa de mult calomniat. Datoria noastă este de a face toaleta oraşuluĭ-lumină, pentru a-l arăta sub adevărata luĭ înfăţişare! Noĭ trebue să aplicăm măsurile de higienă morală necesare pentru a primi în mod demn pe oaspeţiĭ noştri! Trebue ca Parisul să triumfe cu strălucire, atrăgător pentru toţĭ, în splendoarea bunuluĭ săŭ gust, a frumuseţiĭ şi eleganţeĭ sale, pe care o vrem fără pată!

Căcĭ să nu uităm că existenţa censuriĭ dă un fel de recunoaştere oficială tuturor insanităţilor ce se debitează în aceste temple consacrate museĭ uşoare.

Auzind la Paris cîntîndu-se în mod public, oare-carĭ infamiĭ pe carĭ n'ar îndrăzni cine-va să le publice aiurea în culegerĭ speciale rezervate «domnilor bătrănĭ», vizitatoriĭ îşĭ vor face o rea idee de viaţa noastră de familie care a rămas, slavă Domnuluĭ, mult maĭ pre sus de reputaţia eĭ.

Expoziţia de la 1867 ne-a procurat porecla de sodomă europeană; aceea de la 1878 şi maĭ cu seamă aceea de la 1889 n'aŭ făcut de cît să confirme această reputaţiune. Se şopteşte deja că administraţia d-luĭ Picard s'a lăsat a fi surprinsă de oare-carĭ distracţiĭ carĭ amintesc prea mult faimoasele *danses du ventre*. Şi n'ar trebui ca Parisul să semene prea mult cu un «oraş de moravurĭ libere».

INTERMEZZO

I

Cînd te revăd sub cer albastru cernită 'n[umbrele 'nserăriĭ
Alunecînd pe vre-o cărare subt fagiĭ plinĭ de întristărĭ, —
Mă înfior de un gînd fantastic visat în noaptea inspirăriĭ
Şi plîng din coarda harpeĭ mele un cînt ce-adie 'n desmier-
[dărĭ...

E plînsul inimii în doliŭ, vibrînd pe corzile întinse,
Ce picură 'n suspine calde pe-atîtea florĭ de amintirĭ, —
Și-ĭ un trecut întreg de viață, atîtea clipe dulcĭ,—ce stinse,
Re 'nvie 'n cîntul ce-mĭ revarsă durerea 'n foĭ de trandafirĭ.

E-un timp cînd plîngĭ după nădejdea unuĭ fior de sărutare,
Cînd plîngĭ un ideal de aur visat în nopțile pustiĭ —
Dar jalea ți-ĭ mai grea pe suflet, cînd amărît de întristare
Vezĭ tinerețea ta cu visu-ĭ, pierdute în pilcurĭ viorii...

... Ilusiĭ stinse și curate carĭ în splendoarea tinereții
Ațĭ răsărit ca muguri candizĭ în iarba verde de April,
Mi-ațĭ aurit pentru vecie seninul scump din calea vieții
Și 'n calmul vostru plin de farmec plutesc în vis ca un copil...

De ce să vă păliți voĭ oare, — să nu 'nfloriți de o privire
Din ochiĭ dulcĭ,—și de văpaia ce-ar scăpăra prin geana lor, —
Cînd pentru-o floare primă-vara, de-ajuns e-a soareluĭ sclipire
Iar pentru-o inimă iubirea e un balsam desmierdător?

Amante 'n vecĭ neprețuite, plutiți pe gîndurile mele
Și-mĭ ascultați un dor ce plînge de-atîtea serĭ pierdut spre ea-
Rămîneți voĭ; — isvor de viață parfumul vostru, — viorele
Eterne 'n primă-vara vieții și 'n trista toamnă în viața mea!

Căcĭ fără voĭ, cîntînd de jale de-apururĭ imne sepulcrale
Aș rătăci 'ntristat, cu gîndul că 'n lumea asta-s beduin,
Și n'are cine-mĭ înțelege un plîns de dorurĭ ideale —
Cînd dînsul mĭ-ar sbura 'n ecouri prin pustiitele ruinĭ.

. . . . . .

...Te-afunzĭ sglobie pe răzoare... din trandafirĭ arunci petale
Și 'n vîntul calm al înserării ele plutesc și cad pe lac; —
Subt pașiĭ tăĭ răsare urma-ți, ușoară pe nisipul moale...
Privirea dulce ți se pierde... departe plînge-un pîtpalac...

Nainte-o boltă se deschide din ramurĭ tinere plecate,
Și trunchiĭ fagilor tronează — pilaștriĭ uriași superbĭ,
Un cîrd de lebede cu pieptul muiat în pufurĭ argintate
Rup iarbă coaptă de pe brasde.. și adorm în vraja dulceĭ
[erbĭ...

Cu-o ramură îmbobocită, goneștĭ albastre libelule
Ce 'n roiurĭ, ca pe-un nufăr candid, te 'nconjură tot mur-
[muind;
O volbură sfios și 'nchide spre seară albe campanule,
Și soarele apune 'n flăcărĭ, cu aur culmile tivind...

...O vin de mă desmiardă Lyo, acum în taina înserării
Subt gene blonde și stufoase privirea dulce să-ți aprinzĭ,
Și să cîntăm pe coarda harpeĭ iubirea sfîntă a inspirării, —
Pe suflet - taină întîrziată, iubirea dulce să-mĭ oglinzĭ...

Tu peste inimă — o floare ce-a ofelit de întristare
Revarsă-mĭ sfînta duioșie, mîntuitoarea ei în vecĭ,
Iar fruntea-mĭ arsă luminează'o c'o pătimașă sărutare
Căcĭ cu 'ntristarea plîns'am astă-zĭ într'un tufiș de liliecĭ...

De dorul tău, în cîte rînduri, jăleam cu soarele ce-apune,
Cu raza ultimă, — tot visul ce 'n jurul frunții ți-e desprins,
Și rătăceam prin văĭ departe, gonind fantastica minune: —
Fantoma 'n gîndu-mĭ plutitoare — cu doru 'n sufletu-mĭ
[aprins.

Subt triste sălciĭ plîngătoare muream în cînturĭ pastorale
Ce peste mine, ca văpaia se revărsaŭ în lanul blond,
Pe cînd cu ochĭ ascunși în lacrămĭ, priveam scînteile as-
[trale,
Orĭ mreaja albă plutitoare, care ploua din discul rond...
. . . . . .

Tîrziŭ o să-ți aducĭ aminte de ruga mea înlăcrămată,
Dar mută jalea-ți va rămîne cînd tinerețea ți-a apus; —
O vin de mă desmîrdă Lyo... se lasă noaptea înstelată,
Și chinul doruluĭ mă arde, și-amarnic Lyo m'a răpus!..

II

— «Tu eștĭ poet, visezĭ, te-avînți
«Și aĭurezĭ cîntînd pe strună.
«Iar chipul drageĭ, cînd o cînți,
«Îl vezĭ în pulberea de lună.....
«E o fantomă plutitoare
«In diafan veșmînt de gîndurĭ,
«Ce-o vezĭ în toată a eĭ splendoare
«Cînd te inspirĭ pierdut prin cringurĭ...
«Ea are buze rourate
«Și dulcĭ ca piersica tîrzie;
«In bucle blonde-s presărate
«Timide florĭ de iasomie.....
«Și rătăcește pe subt ulmĭ
«Ori prin o pajiște pustie,
«Saŭ piere'n zare după culmĭ
«Spre aurora viorie...
«Ți-apare cînd tu iei chitara
«Și plîngĭ pe coardele d'argint
«Un dor pustiŭ ce'ngînă seara —
«Dor trist, cu-atîta drag alint... —
«Orĭ cînd în răsărit de lună
«Tu adîncit privești cîmpia
«Natura cum se încunună, —
«E draga ta — melancolia...

«Eŭ? sînt fecioara lumiĭ mele
«Și nu visez, nu plîng; — ci cînt;
«Nu mă afund în lumĭ rebele,
«Iubesc în taină pe pămînt.
«Cînd candelambrele în balurĭ
«S'aprind, și valsul cadențează
«Mă'mbăt ca'n legănat de valurĭ
«Și-ți uit versetul ce rimează...
«Mă leagănă de brațul luĭ
«In ritmul dulcilor cîntărĭ,
«Și taina mea — o! nimănuĭ,
«N'aș spune-o pentru alinărĭ...
«Dar ție ți-o înșir plîngînd
«Cînd singură, de dor rănită
«Simt inimioara sîngerînd
«Și geana grea și obosită...
«Tu pune-mi'o poete 'n vers

«Şi cînt'o unde-va în carte,
«Să ştiŭ că dorul meŭ a mers
«In alte inimĭ — maĭ departe...

«Dar lasă-mă; — orĭ cît aĭ spune
«Că mă iubeştĭ, nu te pot crede;
«Ar fi fantastică minune
«In cîntul tăŭ de m'aş încrede!
«Tu plînge-ţĭ musele pierdute
«In negura trecuteĭ vremĭ,
«Durerile ce 'n lume mute
«Par tot-d'auna cînd le chiemĭ.
«Şi cîntă-ne o lume nouă,
«Durerile ceţi se rump,
«Şi plînsul să ni-l cînţĭ şi nouă —
«Căcĭ plînsul de poet e scump!..
«Eŭ trec zîmbind acum prin balurĭ
«De braţul meŭ atîţĭ s'anină...
«Tu te cufundă 'n idealurĭ
«Şi plîngĭ pe coarda ta divină.
«Te du cu gîndul în neant
«Şi cată-ţĭ dragostea prin stele: —
«Sclipirea unuĭ diamant
«N'o schimb pe şiru-ţĭ de mărgele.
«In clipe triste, eŭ ţi-oĭ da
«Şuviţe albastre de panglică,
«Să fluture în cununa ta
«De ederă şi de aglică...»

ALEX. ZAMFIRESCU.

DIN LITERATURA POPORANĂ NESCRISĂ

Stanislav Copilu

(Cîntec bătrînesc)

Foae verde nu-şĭ ce-ar fi
Pă lucişu Dunăriĭ
Pă seninu Cerului
La ostrovu Corbului
Foae verde solzĭ de peşte,
Tare-m vine şi-mĭ sosește
D'un caic negru smolit
Cu postav verde 'nvălit.
Foae verde treĭ granate
Dar în caic cine-mĭ şade?
Verde frunză verde, ş'o lalea
'Mĭ şedea Mustafa Aga
Cu cincĭ-ḑecĭ de Turcĭ Dienĭ (1)
Cu Cincĭ-zecĭ Orovicenĭ.
Cu cincĭ-zecĭ Barhovicenĭ.
Iar cel Mustafa Aga
Care le purta lefteaua
Bată-l Maica Precista
Cu sînta-ĭ Dumineca,
El sta nainte la cîrmă
Şi cu Pravilă pe mînă.
Foae verde solzĭ de peşte
El din cîrmă cîrmueşte
Şi din Pravilă-'mĭ ceteşte.
Foae verde treĭ alune
Iar la Pravilă ce-mĭ spune?
Aŭ să-mĭ vie treĭ furtune
Cînd zicĭ verde bob de linte
Furtuna maĭ de 'nainte
Cine-o maĭ ţinea-o minte.
Dar furtuna după urmă
In Pravilă nu să spune.
Verde frunză siminoc
Iar furtuna din mişloc
Ţine corabia 'n loc.
Foae verde o lalea
Dar Turcii ce-mĭ făcea?
Jos din caic că se da
Şi 'n luntrie să suia
La opăcinĭ să punea
Da trăgea; dar nu glumea
Pe Dunăre 'n sus mergînd
De Stănislav întrebînd:
Tot de Stănislav Copilu
Cinge (2) barba cu brîu
Mustăţile cu şealu (şalu)
Cu mustaţa 'n varvaric
Cum stă bine la voinic.
Cînd aĭ zice o lălea
Mergea Turciĭ ce mergea
La o ceşmea ajungea
Fete marĭ pînză nălbia
Şi la ele că-m trăgea:
— Bună ziua fetelor
Maĭ marĭ Velegencelor.
— Mulţumim Armielor
Maĭ marĭ Ciohodarilor
Turcilor
Spahiilor.
Foaie verde şi-o lălea
Dară Turciĭ ce-m făcea?
Jos din caic că se da
De Stănislav le 'ntreba:
— Fetelor, fetiţelor
Maĭ marĭ Velegencelor.
Voĭ pe Stănislav dă ni-l'oţĭ spunea
Iar noĭ vouă că vom da
Tot Turcu şi galbenu
Bulibaşi opt-spre-zece
Paşi cîte nouă-spre-zece
Dar fetele că-m tăcea
Pe Stănislav nu-l spunea.
Verde frunză şi-o lalea
Bre . . . ce, numaĭ una s'alegea
Ia o fată naltă smadă
Dă bubat cam revărsată
La chip bună, la stat naltă
Bre . . . ce fost-a ibomnicea luĭ Stănislav

(1) Din Vidin — Diĭ=Vidin.
(2) Incinge.

O iubise, o 'mbătrînise
Cosița dalbă 'npletise.
Cînd aĭ zice o lalea
'Ncepea fata de spunea
Cum bate popa toaca,
Joia și Duminica —
Gurița-i 'ntoroia
Bre... ce Turcilor
Spahiilor
Maĭ marĭ Ceohodarilor
Eu pe Stănislav l-oĭ spunea
De voĭ mie de me-oțĭ da
Tot Turcu și Galbenu
Verde frunză o lălea
Numa atîta cuvînta
Și 'ncepea de spunea:
Bre...ce Turcilor
Spahiilor
Maĭ marĭ Ceohodarilor
Ce, sama bine să luațĭ
Pe lucișu Dunărĭĭ
Pe seninu cerulŭĭ
Unde Dunărea cotește
Puțin apa se iuțește
Și măre cam asvîrlește
La salcia cea 'naltă,
Naltă, naltă cocoșată
De năsîp împresurată
Cu mustățĭ dalbe pe apă.
Verde frunză bob năut
Acolo e caicu lu Stănislav priponit
C'un lănțișor de argint
Că de fier n'aŭ maĭ găsit
Dară Turcii de-auzia
'Ncepea de să burtuia
Mult, puțin ce scofelea
Bani 'n mîna feți da
Și 'n luntre că se suia
Da-m trăgea, de nu glumea.
Foae verde ș'o lalea
Mergea frate cît mergea
La o girlă că ajungea
La cea girlă, ciorogîrlă
Găsea o babă bătrînă
Și 'nceta de nu mîna
Drept la babă că-m mergea
Și din gură că zicea:
— Bună ziua, babă slabă
Ce lincurești rufele
De sîngele Turcilor
De amaru Ovreilor.
Foae verde de lalea
Dar Turcii c'o 'ntreba
Bre . . . ce da n'oĭ fi muma lu Stănislav
Să ne fiĭ mumă și nouă
Să-țĭ facem de o roche nouă
Rochiță din croitorie
Aleasă din șeapte mie.
Foae verde ș'o lalea
Dară baba ce zicea?
Turcilor
Spahiilor
Maĭ marĭ Ceohodarilor
Eŭ pe Stănislav vi l-oĭ spunea
De voĭ mie mi-oțĭ da
Tot Turcu și galbenu
Bulibași opt-spre-zece
Pași cîte nouă-spre-zece
Dară Turcii de-auzea
'Ncepea de se căuta
Mult, puțin ce-m scofolea
Intr'o tipsie 'ĭ punea
In mîna babiĭ că mi-ĭ da
Bre... ce, 'ncepea baba le spunea —
Cum bate popa toaca
Joia și Dumineca
Sama bine să-ĭ luațĭ
Pe suișul Dunărĭĭ
Pe seninul cerului
Pe ostrovu Corbului
La salcia aia 'naltă
Naltă, naltă cocoșată
De nisip împresurată
Acolo e caicu luĭ priponit
C'un lănțișor de argint
Că de fier n'a maĭ găsit.
Dară Turcii de-auzia
La opăcinĭ se punea
Dar trăgea; dar nu glumea
Iacătă că ajungea
Dar Stănislav cum erea
Cu fața 'n sus că dormea
Dară Turcii că-l vedea
Frică mare-ĭ cuprindea
Și la el nu cuteza
D'ale Mustafa Aga
Bată-l Maica Precista
El din gură cuvînta:
Turcilor
Spahiilor
Maĭ marĭ Ciohodarilor
Ce maĭ stațĭ, și vĕ gîndițĭ
Și la el că nu 'ndrăsnițĭ?
Foae verde ș'o lalea
Dară Turcii de-auzea
Peste el să repezea
Cu opt funiĭ că-l lega
Cu opt funiĭ de mătase
Impletită varga 'n șase
Altele 'mpletite 'n opt
De stringea bine la nod
Și mi-l lega cot la cot
De mi-ĭ plesnea peptu tot
Și coatele 'ĭ făcea trosc
Și 'n caic că mi-l punea
Și la margine eșa
Și într'un oraș să ducea
'Ntr'o odae l'închidea
Și mi-l ținea ce-l ținea
Pînă moartea 'ĭ pregătea.

Foae verde o lalea
Iar venia Turcii şi 'l lua
Şi la Dunăre 'l ducea
Şi piatra 'i atîrna
Petricica morî
Ceea din ţara Moldovii.
Verde frunză o lalea'
De uşoară ce era
De şapte mii de oca
Şi la gît că i-o punea
Drumu 'n Dunăre că-i da
Vre-o trei ceasurî bulbuia
Pînă 'n smolniţă ajungea
Somnii 'l muşcă
Peştii 'l pişcă
Morunî de el să freacă
Stănislav nu se deşteaptă.
Cînd aî zice treî migdale
Da, veni un Rac de mare
Cu cracu de şeapte palme
Şi de nas că-l sguduia
Tomna atunci să deştepta
Căta . . . mumă-sa
Tocmaî cînd să opintea
Şeapte funii că rupea
Numaî una rămînea
Care peatra că ţinea.
Verde frunză alior
'Nota ca un năstrăpior
Cu petruţa după el.
Foae verde o lalea
Ibomnica de-l vedea
Fuga la frate-său da
Şi din gur'aşa-i zicea:
Aideţi neică, neica'l meu
Că se 'neacă Stănislav
Şi prea este tinerel
Tinerel şi frumuşel
De nu e 'n lume ca el.
Dar frate-său de-auzia
El din gur-aşa zicea:
— Las să 'nece . . . . .
Că cît a trăit pe lume
N'a maî făcut nicî un bine.
Ştiî tu cînd venea la tine
Ce mă maî trintea pe mine?
Cu tine se culca 'n pat
Şi eu mă băgam supat
De n'aş fi intrat supat
Toţi draciî m'ar fi luat
M'ar fi tăeat Stănislav.
Dară fata ce făcea?
Fuga la tată-său da
D'ale taică tăiculiţă
Aid să 'neac-un boer mari
Cu chimirile cu banî
Să prindem boeria
Destul cu sărăcia.
Dară tată-său d'auzia
Fuga la Dunăre 'm da
Dar fata ce'm zicea:
Bre . . . ce, ia ad cuţitu la mine
Că sînt maî iute de mînă
Cuţitu 'n mînă lua
Odată să opintea
Şi frînghia reteza
Pă Stănislav de scăpa.
Stănislav ce mi-şi făcea?
Ibomnica şi-o lua
Prin Turcî că apuca
Cînd ai zice o lălea
La o circiumă mergea
O vadră de vin că loa
Şi 'n gură cînd o punea
Tomna 'n fund o răsufla
Cu vadra de pămînt da
Să-i . . . legea, crucea
Circiumăreasa ce-i zicea:
— Călugăre piază rea
Dracu te-adusă 'n casa mea?
De-m băuşi băutura
Şi maî spărseşi şi vadra.
Bre . . . ce, frunză verde avrămeasă
C'am un Turc băgat în casă
Te miri zău de l-oi scula
Frumos capu ţ-o tăia
Dar Stănislav de-auzia
Drept în odae intra
Unde Turcu că dormea
Palma bicî că ş'o făcea
Drept peste ochî il plesnea
Turcu 'n picioare sărea
Dar Stănislav ce-i zicea?
Aba Nedo sluga mea
Ţie nu ţ-a fost păcat
'N mîna găzilor m'aî dat
Şi pă mine m'a 'necat
Bre . . . ce, eî m'aŭ înecat
Pe mine c'o piatră de moară
Eu te 'nec c'o rişnicioară.
D'ai fi tu voinic ca mine
Oi scăpa şi tu pe lume.
Frunză verde de o lălea
Rişnicioara 'n mînă lua
Şi la gît că-i o punea
Drumu 'n Dunăre că-i da
Cît lumea nu maî eşa
De Neda să curăţa.
Atunci frate ce'mî făcea?
La Paşa 'n Dîl să ducea
Dară Paşii de-l vedea
După scaune cădea
Alţi mînile fringea
Mare frică 'i coprindea
Şi pornea de mi-i tăia
Cum i-ar fi lovit ciuma.

De la Petru I. Petcuşin, din com. Catanale, Doljiŭ.

ŞTEFAN ST. TUŢESCU.

PRIMA FABRICĂ
DE VAR HIDRAULIC
CIMENT PORTLAND
Marca CERBUL
VAR ALB GRAS ȘI GYPS (Ipsos)
DIN FABRICELE
BASILIO ALDASORO
COMARNIC (Prahova)
Pentru comande saŭ orĭ-ce informaţiunĭ a se adresa la Representantul general
PAUL SCHUELE
BUCUREŞTI, STR. LIPSCANI 94
Ĵn curtea Băncei Românieĭ

Marele magasin de albiturĭ
KORAUS & SOCACIU
„La Aphrodita"
34, CALEA VICTORIEI, 34
(vis-à-vis de Magasin Universel)
Bogat asortiment de Pînzărie, Lingerie pentru dame și bărbaţi. Specialitate de trusourĭ de mariage, Plapăme de atlas cu și fără monogramă
Preţurĭ moderate
CASA DE INCREDERE

B. D. ZISMAN
BUCUREŞTI
44, CALEA VICTORIEI, 44
Vis-à-vis de Squarul Sărindar
MAGASIN SPECIAL
DE
VELOCIPEDE-ARME
ŞI
MUNIŢIUNI
Cel maĭ mare deposit de: Biciclete
Clément
Cleveland
With Wort, cu
ACCESORII:
Lămpĭ
Clopote
Goarne
Ciclometre
Cheĭ
Pedale
Şeĭ etc. etc.

Doctorul C. ANGELESCU
Intorcîndu-se din străinătate și-a reluat consultaţiunile de la ora 2—4 p. m. în
Strada Sălciilor, No. 4 bis.

E. WOLFF
Studiĭ pregătitoare și executarea întreprinderilor de orĭ-ce feĭ
Bucurescĭ, Str. Sf. Dumitru, 3
CEL MAI MARE DEPOSIT
DE
TOATE ARTICOLELE TECNICE
Tuburĭ de fontă, de fer, de plumb, de cauciuc și de cînepă pentru vin, apă, etc. Pompe pentru vin, apă și petroleŭ. Robinete pentru apă și abur, articole de cauciuc, și de amiantă. Armăturĭ pentru cazane de abur și locomobile. Curele de piele și „balata", macarale și vîrteje. Maşinĭ și unelte de orĭ-ce feĭ.
Table de fer negre, plumbuite și galvanisate, table de zinc, oţel englezesc și Bessemer.
ATELIER PENTRU REPARAŢUNĬ DE MAȘINI
Fabrică de balamale de fer și de alamă, șarniere broaște, mânere, clopote, sfeșnice, etc.
Construcţiunĭ de fer, reservoare de petroleŭ, spirt, cazane, etc.
Secţiunile pentru articole de precisiune: părţĭ de muniţiĭ de răsboiŭ.
NUMĂRUL LUCRĂTORILOR 150—200

MAREA FABRICA ROMÂNA DE BERE
E. LUTHER
SOSEAUA BASARAB ŞI STRADA ROSETTI
BUCUREŞTI
Proprietatea D-neĭ SOFIA BRAGADIRU
Prima furnisoră a Curţiĭ Regale
Recomandăm tuturor Escelenta Bere din această veche și reputată fabrică
NEINTRECUTĂ BERE DE PILSNER, DE MARTIE ȘI BAVAREZĂ
EN GROS ŞI EN DETAIL
Atît în butoaie cît și în stiele.
Comenzile făcute prin poștă saŭ telefon se execută imediat prin trimeterea la domiciliŭ.
GRĂDINĂ DE VARĂ, SALON DE IARNĂ
SPLENDID DECORATE
ȘI ILUMINATE CU ELECTRICITATE, DIN PROPRIA-I UZINĂ.
DELICIOASE MANCARI RECI
MUSICA MILITARA ESECUTA ARIELE CELE MAI PLACUTE
Asemenea staŭ la dispositia publicului biliardele și jocul de popieĭ.
SERVICIUL PROMPT
PRETURILE MODERATE
Comunicaţia tramvayului pînă la poarta Eliseului.